Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ον. | Ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Ἰουνίου 1898 | Ἔτος 20ὸν.— Ἀριθ. 27

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημείας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 201)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Η ΝΗΣΟΣ ΤΣΑΛΑΛ

Ἡ νὺξ διῆλθεν ἐν ἄκρᾳ ἡσυχίᾳ. Οὐδεμία λέμβος ἀπῆρεν ἐκ τῆς νήσου· οὐδεὶς ἰθαγενὴς ἐφάνη εἰς τὴν ἀκτήν. Προφανῶς οἱ κάτοικοι ἦσαν περιωρισμένοι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νήσου. Ἄλλως τε ἐγνωρίζαμεν ἐκ τῆς διηγήσεως τοῦ Πύμ, ὅτι ἔπρεπε νὰ βαδίσῃ τις ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν κωμόπολιν τῆς Τσάλαλ.

Ἄρα ὁ Ἄλβρανος δὲν εἶχε παρατηρηθῆ κατὰ τὴν ἄφιξίν του, — καὶ τοῦτο ἦτο εὐχάριστον.

Εἴχαμεν ἀγκυροβολήσει εἰς ἀπόστασιν ἡμίσεως μιλλίου, ὅθεν ἦτον εὔκολον νὰ παρατηρήσωμεν τὴν νῆσον ἐν τῷ συνόλῳ της.

Ὀκτὼ ἕως ἐννέα μιλλίων περίμετρος, ἀκτὴ ἀνώμαλος καὶ δυσπρόσιτος, ἐκτεταμέναι πεδιάδες ξηραὶ καὶ ἄγονοι, ὑπομέλανες, πλαισιούμεναι ὑπὸ λοφοσειρᾶς μετρίου ὕψους,— τοιαύτη ἡ ἄποψις, τὴν ὁποίαν ἐπαρουσίαζεν ἡ Τσάλαλ. Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἡ παραλία ἦτο ἔρημος. . . Ἀρά γε τί εἶχε συμβῆ εἰς διάστημα ἑνδεκα ἐτῶν ; Μήπως ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἰθαγενῶν, ὁ Τόο-Βίτ, δὲν ὑπῆρχε πλέον ;.. Ἔστω· ἀλλ' οἱ κάτοικοι, οἱ τόσον πολυάριθμοι ; . . καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Γκύ ;.. καὶ οἱ ναυαγοί ; . .

— Νὰ καταβιβασθῆ ἡ μεγάλη λέμβος ! διέταξεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, πλήρης ἀνυπομονησίας.

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη.

— Τζέμ, εἶπε τότε ὁ πλοίαρχος· ἂς ἔμβουν μέσα ὀκτὼ ἄνδρες μὲ τὸν Μαρτῖνον Χόλτ. Ὁ Χούντ εἰς τὸ πηδάλιον. Σὺ θὰ μείνῃς εἰς τὸ πλοῖον καὶ θὰ προσέχῃς καλὰ καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης....

— Μείνατε ἥσυχος, πλοίαρχε.

— Θὰ ποθιβασθῶμεν καὶ θὰ προσπαθήσωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ χωρίον Κλὸκ-Κλόκ. Ἂν τυχὸν σᾶς συμβῆ τίποτε, μᾶς εἰδοποιεῖς διὰ τριῶν κανονοβολισμῶν.

— Αὐτὸ λοιπὸν θὰ εἶνε τὸ σύνθημα, ἀπεκρίθη ὁ ὑποπλοίαρχος. Τρεῖς κανονοβολισμοὶ κατὰ διαλείμματα ἐξ ἑνὸς λεπτοῦ τῆς ὥρας.

— Ἂν δὲν ἐπιστρέψωμεν ἕως τὸ βράδυ, ἐξηκολούθησεν ὁ πλοίαρχος, στεῖλε τότε τὴν δευτέραν λέμβον, καλῶς ὡπλισμένην, μὲ δέκα ἄνδρας ὑπὸ τὸν ναύκληρον, διὰ νὰ μας παραλάβῃ.

— Μάλιστα.

— Ὅμως, ἐν οἱαδήποτε περιπτώσει, σύ, Τζέμ, δὲν θὰ ἀφήσῃς τὸ πλοῖον.

— Ὄχι.

— Καὶ ἂν δὲν ἐπιστρέψωμεν πλέον, ἄν, καὶ ἀφ' οὗ κάμῃς πᾶν ὅ,τι δυνατόν, δὲν εὑρεθῶμεν, τότε θὰ ἀναλάβῃς σὺ τὴν κυβέρνησιν τοῦ πλοίου, καὶ θὰ το ἐπαναφέρῃς εἰς τὴν Φαλκλάνδην.

— Εἶμαι σύμφωνος.

Ἐκτὸς τοῦ Μαρτίνου Χὸλτ καὶ τοῦ Χούντ, ὀκτὼ ἄνδρες, ὅλοι καλῶς ὡπλισμένοι, μὲ τυφέκια καὶ μὲ πιστόλια, μὲ φυσιγγιοθήκας πλήρεις καὶ μὲ μαχαίρας εἰς τὴν ζώνην, εἰσῆλθον εἰς τὴν λέμβον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπροχώρησα καὶ εἶπα :

— Κύριε πλοίαρχε, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σας συνοδεύσω εἰς τὴν ξηράν ;

— Ὅπως θέλετε, κύριε Ζώρλιγκ.

Εἰσελθὼν εἰς τὸν θαλαμίσκον μου, ἔλαβα τὸ δίκανόν κυνηγετικόν μου τυφέκιον καὶ ἐπέστρεψα ταχέως πλησίον τοῦ πλοιάρχου, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶχε φυλάξῃ μίαν θέσιν εἰς τὴν πρύμνην τῆς λέμβου.

Δι' ἰσχυρᾶς κωπηλασίας διηυθύνθημεν πρὸς τοὺς ἐμπροσθεν τῆς νήσου σκοπέλους, διὰ νὰ ἀνακαλύψωμεν τὸν

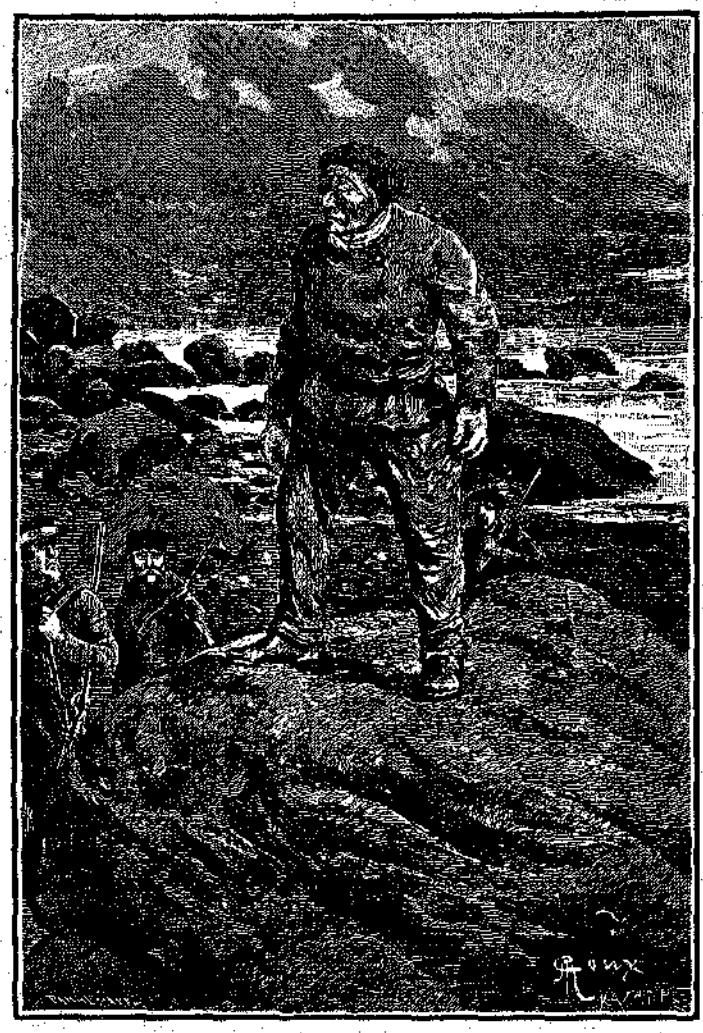

«Ἐστάθη ἐπὶ τῆς κορυφῆς, καὶ ἐκεῖθεν ἐπεσκόπησεν ὅλην τὴν περιοχήν...»
(Σελ. 210, στήλ. α').

πόρον, δι' οὗ εἶχον διέλθῃ ὁ Ἀρθοῦρος Πύμ καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς ἐν τῇ λέμβῳ τῆς Ἰάνας τὴν 19 Ἰανουαρίου 1828.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ ἄγριοι εἶχον φανῇ ἐντὸς τῶν μακρῶν αὐτῶν μονοξύλων, κραυγάζοντες ἀ ν α μ ὁ ο - μ ὁ ο ! καὶ λ ά μ α - λ ά μ α ! . . ὅτε ὁ Οὐίλλιαμ Γκύ, ἀναπετάσας λευκὸν μανδήλιον, ὡς σημαίαν εἰρήνης, τοῖς ἐπέτρεψε φιλικῶς νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ πλοῖον μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ των Τόο-Βίτ, ὡς ἐνθυμεῖσθε βεβαίως ἐκ τῆς διηγήσεως τοῦ Ἀρθούρου Πύμ.

Ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας ἡ λέμβος μας ἔπλευσεν ἀκολουθοῦσα τὴν σειρὰν τῶν σκοπέλων, ἕως οὗ ὁ Χοὺντ ἀνεκάλυψε τὸν πόρον, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσήλθομεν. Μετ' ὀλίγον ἡ λέμβος μας προσεδέθη διὰ τῆς ἀγκύρας της ἀπὸ τῶν βράχων τῆς ἀκτῆς. Ἀφήσαμεν ἐκεῖ δύο ἄνδρας πρὸς φύλαξίν της, οἱ δὲ λοιποί, μὲ τὸν Χοὺντ ἐπὶ κεφαλῆς, διευθύνθημεν πρὸς τὸ κέντρον τῆς νήσου.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ καὶ ἐγώ, βαδίζοντες ὁλονέν, ἀντηλλάσσομεν τὰς σκέψεις μας καὶ τὰς ἐντυπώσεις μας περὶ τῆς χώρας ἐκείνης, ἡ ὁποία, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Ἀρθούρου Πὺμ «διέφερεν οὐσιωδῶς ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην χώραν, ἐξερευνηθεῖσαν ἕως τότε ὑπὸ ἀνθρώπων πολιτισμένων.»

Τοῦτο ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ὄψεως. Τοὐλάχιστον τὸ χρῶμα τῶν πεδιάδων ἦτο μελανόν, ὡς ἐὰν τὸ χῶμά των ἀπετελεῖτο ἀπὸ κόνιν λάβας, καὶ εἰς κανὲν μέρος δὲν ἐφαίνετο τίποτε λευκόν

Προπορευόμενος κατὰ ἑκατοντάδα βημάτων, ὁ Χοὺντ ἔτρεξεν εἰς ἕνα βράχον μεγάλον, ἀνερριχήθη ἐπ' αὐτοῦ μ' εὐκινησίαν αἰγάγρου, ἐστάθη ἐπὶ τῆς κορυφῆς, καὶ ἐκεῖθεν ἐπεσκόπησεν ὅλην τὴν περιοχήν, εἰς ἀκτῖνα πολλῶν μιλλίων. Δὲν ἐφάνη ὅμως εὐχαριστημένος. Ἐνόμιζε κανείς, ὅτι ἔβλεπεν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος «εἶχε χάσῃ τὰ κατατόπια.»

— Τί συμβαίνει, μὲ ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, παρατηρήσας τὸν Χοὺντ προσεκτικῶς.

— Δὲν ἠξεύρω, πλοίαρχε, ἀπήντησα. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι οἱ τρόποι τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἶνε πολὺ παράδοξοι καὶ ἀνεξήγητοι... Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶνε ἀπὸ τοὺς «νέου εἴδους ἀνθρώπους» τοὺς ὁποίους ὁ Ἀρθοῦρος Πὺμ ἰσχυρίζεται ὅτι συνήντησεν εἰς αὐτὴν τὴν νῆσον. . . Καὶ ἴσως-ἴσως μάλιστα. . .

— Τί ;

— Εἴσθε βέβαιος, — ἀνέκραξα τότε χωρὶς νὰ ποτελειώσω τὴν σκέψιν μου, — ὅτι ἡ χθεσινή σας καταμέτρησις ἦτο ἀκριβής ;

— Βεβαιότατος ! Πλάτος 83ο 20', μῆκος 43ο 5'. . .

— Ὥστε δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία, ὅτι αὐτὴ ἡ νῆσος εἶνε ἡ Τσάλαλ;

— Καμμία. Εἶνε ἀκριβῶς ἡ θέσις, τὴν ὁποίαν σημειόνει ὁ Ἀρθοῦρος Πὺμ καὶ πιστεύω ὅτι δὲν ἔκαμε λάθος.

Πραγματικῶς· οὐδεμία ἀμφιβολία ἐχώρει περὶ τούτου. Ἀλλ' ἂν ὁ Πὺμ δὲν εἶχε κάμῃ λάθος, ὡς πρὸς τὴν παράστασιν τῆς γεωγραφικῆς θέσεως τῆς νήσου δι' ἀριθμῶν, τί νὰ σκεφθῇ τις ὅμως περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς διηγήσεώς του, ὅσον ἀφορᾷ τὴν χώραν, τὴν ὁποίαν περιηρχόμεθα ἤδη ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Χοὺντ ;.. Ὁμιλεῖ περὶ δένδρων πρωτοφανῶν, ὁμιλεῖ περὶ βράχων παραδόξων καὶ κατὰ τὸ σχῆμα καὶ κατὰ τὴν σύστασιν, ὁμιλεῖ περὶ ποταμῶν καὶ ρυάκων ἀποτελουμένων ἀπὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο ὕδωρ, ἀλλ' ὡς μία διάλυσις ἀραβικοῦ κόμμεως, μὲ φλέβας χωριστάς, μὲ ἀποχρώσεις μετάξης, — ἓν ρευστὸν τὸ ὁποῖον ἠδύνατό τις νὰ κόψῃ μὲ τὸ μαχαίρι ! . .

Καὶ ὅμως δὲν ὑπῆρχε τίποτε, — ἢ μᾶλλον δὲν ὑπῆρχε π λ έ ο ν τίποτε, ἀπὸ ὅλα αὐτά ! Οὔτε ἓν δένδρον, οὔτε ἓν δενδρύλλιον, οὔτε εἰς θάμνος εἰς ὅλην τὴν περιοχήν. . . Ἀφοῦς δενδροφύτους, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ εἶνε τὸ χωρίον Κλὸκ-Κλόκ, δὲν ἐβλέπαμεν πουθενά. . . Ἐκ τῶν ρυάκων ἐκείνων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ἄνδρες τῆς Ἰ ά ν α ς δὲν εἶχον τολμήσῃ νὰ πίουν, δὲν ἐφαίνετο τώρα οὔτε εἰς, οὔτε μία σταγὼν ὕδατος, εἴτε κοινοῦ, εἴτε παραδόξου. . . Παντοῦ στείρωσις καὶ αὐχμὸς ἀπόλυτος, ἀπελπιστικός, ἀπαίσιος ! . .

Ἐν τούτοις ὁ Χοὺντ ἐβάδιζε πρὸ ἡμῶν ταχύς, χωρὶς νὰ δεικνύῃ διόλου δισταγμόν. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι τὸν ὡδήγει τὸ ἔνστιστον, ὅπως τὰς χελιδόνας, ὅπως τὰς ταχυδρόμους περιστεράς, αἱ ὁποῖαι γνωρίζουν νὰ ἐπιστρέφουν εἰς τὰς φωλεάς των, διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ... Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς, δὲν ἠξεύρω ἐκ ποίας προαισθήσεως, ἐκινούμεθα νὰ τὸν ἀκολουθῶμεν ὡς τὸν κάλλιστον καὶ τὸν ἀσφαλέστατον τῶν ὁδηγῶν.

Τὸ ἐπαναλαμβάνω ὅμως καὶ τὸ τονίζω, ὅτι δὲν εἴχαμεν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας τὴν μυθικὴν ἐκείνην χώραν, τὴν περιγραφομένην ὑπὸ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ. Τὸ ἔδαφος, τὸ ὁποῖον ἐπάτουν οἱ πόδες μας, ἦτο κατεστραμμένον, ὡς ἂν εἶχεν ὑποστῇ σάλους καὶ συγκλονισμούς. Μαῦρον καὶ καυμένον, θὰ ἔλεγέ τις ὅτι εἶχεν ἐκβρασθῇ ἐξ αὐτῶν τῶν σπλάγχνων τῆς γῆς διὰ πλουτωνείου ἐπενεργείας. Κάποιος τρομερὸς καὶ ἀκαταγώνιστος κατακλυσμὸς τὸ εἶχε συνταράξῃ καὶ ἀλλοιώσῃ ἄρδην καθ' ὅλην του τὴν ἔκτασιν.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ζῷα, τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται καὶ περιγράφονται εἰς τὴν διήγησιν, δὲν συνηντήσαμεν οὐδέν, — οὔτε νήσσας, οὔτε χελώνας, οὔτε χοίρους μὲ φουντωτὰς οὐρὰς καὶ μὲ πόδας ἀντιλόπης, οὔτε τὰ παράδοξα ἐκεῖνα μαυρότριχα πρόβατα, οὔτε τὰ μελανόπτερα καὶ γιγαντιαῖα ἐκεῖνα πτηνά. . . Καὶ αὐτοὶ οἱ λιπαρόχηνες, οἱ τόσον ἀφθονοι εἰς ὅλας τὰς ἀκτὰς τοῦ ἀνταρκτικοῦ, εἶχον ἐγκαταλείψῃ, ὡς φαίνεται, τὴν ἀκατοίκητον, τὴν ἔρημον, τὴν σιωπηλὴν καὶ πένθιμον αὐτὴν χώραν !

Καὶ πουθενὰ οὔτε ἕνας ἄνθρωπος !.. κανεὶς ... οὔτε εἰς τὴν παραλίαν, οὔτε εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νήσου !

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρημώσεως ταύτης, ὑπῆρχεν ἀκόμη πιθανότης νὰ εὑρεθῶσιν ἐκεῖ ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοί του ; . .

Ἐκύτταξα τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκύ. Τὸ ὠχρόν του πρόσωπον, τὸ συνοφρωμένον του μέτωπον, ἐμαρτύρουν σαφῶς ὅτι ἡ ἐλπὶς ἤρχισεν ἤδη νὰ τὸν ἐγκαταλείπῃ. . .

Ἐφθάσαμεν τέλος εἰς τὴν κοιλάδα, τὴν ἐν τῷ μέσῳ λόφων, ὅπου ὑπῆρχεν ἄλλοτε τὸ χωρίον Κλὸκ-Κλόκ. Καὶ ἐδῶ, ὅπως παντοῦ, τελεία ἐρήμωσις καὶ καταστροφή. Οὔτε ἴχνος οἰκήματος, ἐκ τῶν περιγραφομένων ὑπὸ τοῦ Πύμ, — οὐδεμία σκηνή, ἐκ τῶν ἀποτελουμένων ἐξ ἑνὸς μαύρου δέρματος, ἠπλωμένων πέριξ κορμοῦ δένδρου· οὐδεμία καλύβη ἐκ κλάδων· οὐδεμία ἐκ τῶν τρωγλῶν ἐκείνων, τῶν ἀνεσκαμμένων εἰς τὰ μελανὰ σπλάγχνα τοῦ βράχου. . . Ὁ δὲ ρύαξ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διέρρεε τὸ χωρίον, τί εἶχε γίνῃ ; ποῦ ἦτο ; ἀπὸ ποῖον μέρος ἔφευγε, κυλίων τὰ μαγικά του ὕδατα ἐντὸς κοίτης ἐξ ἄμμου μελανῆς ;

Καὶ οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ σχεδὸν ἡμίγυμνοι, οἱ φέροντες δέρματα ζώων μαύρων καὶ ὡπλισμένοι διὰ δοράτων καὶ ροπάλων· καὶ αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι, αἱ ὑψηλαὶ καὶ εὐλύγιστοι «αἱ ἔχουσαι χάριν, οἵαν δὲν ἀπαντᾷ τις εἰς χώρας πολιτισμένας», — κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Πύμ, — καὶ ἡ πληθὺς τῶν παιδίων, τὰ ὁποῖα τοὺς περιεστοίχιζαν .... ὅλος ἐκεῖνος ὁ πληθυσμὸς τῆς Τσάλαλ, τί εἶχε γίνῃ ; Ποῦ ἦσαν οἱ ἰθαγενεῖς οἱ ἐβενόχροες, μὲ τὰ μαῦρα μαλλιά, μὲ τοὺς μαύρους ὀδόντας, οἱ παράδοξοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους ἐτρόμαζε τόσον ἡ ὄψις τοῦ λευκοῦ χρώματος ;

Εἰς μάτην ἐζήτησα τὴν καλύβην τοῦ Τόο-Βίτ, κατεσκευασμένην ἐκ τεσσάρων μεγάλων δερμάτων καὶ πασσάλων ἐμπεπηγμένων εἰς τὴν γῆν. Δὲν ἀνεγνώρισα οὔτε τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἄλλοτε. . . Καὶ ὅμως εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην εἶχον φιλοξενηθῇ, μετ' ἐνδείξεων μεγάλου σεβασμοῦ, ὁ Οὐίλλιαμ Γκύ, ὁ Ἀρθοῦρος Πύμ, ὁ Δίρκ Πέτερς καὶ οἱ σύντροφοί των, ἐνῷ τὸ πλῆθος τῶν ἰθαγενῶν συνωθεῖτο ἔξωθεν μετὰ περιεργείας.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΝΑ σᾶς εἶπα, εἰς τὴν προηγουμένην μου ἐπιστολήν, περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι φιλομουσίας καὶ τῆς πρὸς τὰ βιβλία ἀγάπης, ὑπεσχέθην δὲ νὰ σας ὁμιλήσω σήμερον εἰδικώτερον περὶ τῆς φιλομουσίας καὶ τῆς βιβλιοφιλίας τῶν Ἑλληνοπαίδων. Τὸ κεφάλαιον τοῦτο θά σας εὐχαριστήσῃ βέβαια περισσότερον, πρῶτον μὲν διότι πρόκειται περὶ ὑμῶν τῶν ἰδίων, δεύτερον δὲ διότι δὲν θὰ λάβω ἀφορμὴν νὰ ἐπαναλάβω σήμερον τὰ παράπονα, τὰ ὁποῖα ἐξέφερα κατὰ τὴν τελευταίαν συνάντησίν μας.

Ἀ, ὄχι ! Οἱ Ἑλληνόπαιδες εἰμποροῦν νὰ καυχῶνται, ὅτι σχετικῶς εὑρίσκονται ὑψηλότερα, ὅτι ἡ φιλομουσία των ὑπερβαίνει τὴν τῶν μεγάλων, ὅτι αὐτοὶ ἐνδιαφέρονται διὰ τὰ καλὰ βιβλία, καὶ τὰ γοράζουν, καὶ τὰ ναγινώσκουν. . . Καὶ διὰ νὰ σας φέρω τὴν προχειρεστέραν ἀπόδειξιν, ἰδοὺ ἡ Διάπλασις. Ἂν, ὡς ἀνομολογεῖται καὶ κοινῶς, εἶνε τὸ μόνον ἄξιον λόγου περιοδικὸν ἐν Ἑλλάδι, τοῦτο ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν φιλομουσίαν τῶν Ἑλληνοπαίδων. Καὶ ἄλλαι φιλοπρόοδοι καὶ ἱκανοὶ ἄνδρες ἐπεχείρησαν πολλάκις νὰ ἱδρύσουν περιοδικὰ διὰ μεγάλους, ἀλλ' ἀπέτυχον πάντοτε, προσκρούσαντες κατὰ τῆς γενικῆς ἀδιαφορίας. Μόνον ἡ Διάπλασις κατώρθωσε νὰ ζήσῃ ἐπὶ ὁλόκληρον εἰκοσαετίαν, καὶ εὑροῦσα κατάλληλον τὸ ἔδαφος, ἐναπτυχθῇ καὶ νὰ ριζοβολήσῃ βαθέως, ἀποκτήσῃ δηλαδὴ τὴν ἀγάπην ἐκείνην, ἡ ὁποία τῇ ἐξησφάλισε καὶ τῇ ἐξασφαλίζει τὴν μακροτέραν καὶ ἐνεργητικωτέραν ζωήν. Ὅτι δὲ τοῦτο ὀφείλεται εἰς σᾶς, δὲν το λέγω μόνον ἐγώ. Πολλάκις τὸ ἔγραψεν ὅλος ὁ τύπος, ὁ ὁποῖος ἀντιπροσωπεύει τὴν κοινὴν γνώμην, καὶ ὡρισμένως πέρυσι ἡ Ἑ σ τ ί α, εἰς ἓν ἀρθρίδιον, τὸ ὁποῖον σᾶς παρέθεσα τότε, ἂν ἐνθυμεῖσθε, καὶ τὸ ὁποῖον, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἔλεγε καὶ τοῦτο : «Οἱ Ἕλληνες πολῖται τῆς μελλούσης γενεᾶς ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ καυχηθοῦν, ὅτι εἶνε φιλομουσότεροι ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἄλλους ... οἱ μικροὶ εἰμποροῦν νὰ ὑπερηφανεύωνται ὅτι ἔβαλαν τὰ γυαλιὰ εἰς τοὺς μεγάλους !»

Τὸ δὲ εὐχαριστότερον ἀκόμη εἶνε, ὅτι δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τὴν Διάπλασιν, ὅτι ἡ ἀγάπη των ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰ βιβλία. Οἱ παλαιοὶ τόμοι τῆς Διαπλάσεως, παραδείγματος χάριν, οἱ πωλούμενοι κατὰ χιλιάδας ἀντιτύπων, τί ἄλλο εἶνε παρὰ ὡραῖα βιβλία ; Μήπως, χάρις εἰς τοὺς μικρούς, ἡ Διάπλασις δὲν ἐξέδωκεν ἕως τώρα ὁλόκληρον Βιβλιοθήκην, ἐκλεκτῶν, ἠθικῶν καὶ τερπνῶν βιβλίων ; Καὶ τὴν ἀνασύστασιν καὶ ἐξακολούθησιν τῆς Βιβλιοθήκης ταύτης, φέτος, δὲν τὴν ἀπῄτησαν καὶ δὲν τὴν ὑπεστήριξαν οἱ Ἑλληνόπαιδες ; Καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀκόμη ὡραῖα καὶ ἠθικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐκδίδουν κάποτε ἄλλοι ἐκδόται διὰ τὸ πολὺ κοινόν, οἱ νέοι δὲν ἀγοράζουν περισσότερον ἀπὸ τοὺς μεγάλους ;

Ὅλ' αὐτὰ ἀποδεικνύουν, ὅτι ἡ πρὸς τὸ βιβλίον ἀγάπη εἶνε ἀρκετὰ διαδεδομένη παρὰ τῇ ἑλληνικῇ νεολαίᾳ. Εἶνε ἡ μόνη τάξις ἐν Ἑλλάδι, ἡ ὁποία ἀριθμεῖ βιβλιοφίλους, ἀνθρώπους δηλαδὴ ἐνδιαφερομένους διὰ τὰ καλὰ βιβλία καὶ μὴ θεωροῦντας ὡς τὴν πλέον περιττὴν τὴν δαπάνην τῆς ἀποκτήσεώς των. Μόνον δὲ μεταξὺ αὐτῶν εἶδα καὶ ἠρωϊσμοὺς βιβλιοφιλίας, — πτωχὰ παιδιά, στερούμενα ἄλλων πραγμάτων καὶ συνάζοντα πεντάραν πρὸς πεντάραν τὸ ποσόν, διὰ νὰγοράσουν τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον εἶχαν ποθήσῃ νὰναγνώσουν !

Ναί· ἀλλὰ τοῦτο διὰ τὸ Ἔθνος δὲν ἀρκεῖ. Διὰ νὰ προοδεύσῃ, διὰ νὰ παρουσιάσῃ εἰκόνα ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ, τὸ Ἔθνος ὅ λ ο ν πρέπει νὰγαπᾷ καὶ νὰ ὑποστηρίζῃ τὰ βιβλία. Ὄχι μόνον οἱ μικροί· ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλοι· ὄχι μόνον οἱ πλούσιοι, ἀλλὰ καὶ οἱ πτωχοί· ὄχι μόνον οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ οἱ λοιποὶ ἐπαγγελματίαι· ὄχι μόνον ἡ νεολαία, ἀλλὰ καὶ ὁ λαὸς ὅλος. Τοῦτο παρατηρεῖται εἰς τὰ πολιτισμένα Ἔθνη, τὰ ἄξια τιμῆς, τοῦτο ἐπιτρέπει ἐκεῖ τὴν κατ' ἔτος ἔκδοσιν χιλιάδων βιβλίων, τοῦτο προκαλεῖ τὴν πνευματικὴν κίνησιν καὶ ζωήν, ἡ ὁποία εἶνε τὸ ὕψιστον γνώρισμα τοῦ πολιτισμοῦ.

Καὶ τώρα περιμένω νὰ μου εἰπῆτε : «Ἡμεῖς οἱ μικροὶ κάμνομεν, ὅσον ἠμποροῦμεν, τὸ χρέος μας· ἂς το κάμουν καὶ οἱ μεγάλοι. Ἡμεῖς βέβαια δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν πνευματικὴν ἀκινησίαν. Νά τα εἰπῆτε εἰς τοὺς μεγάλους.»

Ἔχετε δίκαιον. Ἀλλά, ἐλησμονήσατε κάτι τι σπουδαῖον : ὅτι τὰ ἔτη παρέρχονται γρήγορα, ὅτι οἱ μικροὶ γίνονται μεγάλοι. Ἂν λοιπὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνέκαθεν οἱ μεγάλοι εἶνε ἀδιάφοροι καὶ οἱ μικροὶ φιλόμουσοι, ἅμα μεγαλώσετε καὶ σεῖς θὰ γίνετε λοιπὸν ἀφιλόμουσοι ; Ἡ ἀγάπη τοῦ βιβλίου θὰ σας ἀφήσῃ ; Θὰδιαφορῆτε καὶ σεῖς πρὸς τὰ καλὰ βιβλία; Θὰφομοιωθῆτε μὲ τὴν τάξιν ἐκείνην, ἡ ὁποία προκαλεῖ σήμερον τὴν πνευματικήν μας ἀκινησίαν ;

Ὄχι ! μυριάκις ὄχι ! . . Ἰδοὺ τί ἠθελα νὰ σας εἴπω : Προσπαθήσατε μὲ πᾶσαν θυσίαν νὰ διατηρήσετε τὴν φιλομουσίαν σας. Αἱ ἀσχολίαι τοῦ βίου ἂς μὴ σας μαράνουν ποτὲ τὴν ἀγάπην τοῦ βιβλίου. Φυλάξατε τὸν πόθον τῆς ἀναγνώσεως, ὡς σπιθῆρα ἀκοίμητον ἐν τῇ ψυχῇ σας. Ὁ ἔρως πρὸς τὴν πνευματικὴν ἀπόλαυσιν ἂς μὴ σας ἐγκαταλείψῃ ποτέ. Ἀγοράζετε βιβλία καὶ ἀναγινώσκετέ τα πάντοτε, ὅπως καὶ τώρα. Μὴ παύσετε νὰ πλουτίζετε τὴν Βιβλιοθήκην σας, καὶ συνεθίσατε ἀπὸ τώρα νὰ την θεωρῆτε ὡς τὸν ἄριστον καὶ ἀπαραίτητον σύντροφον ὁλοκλήρου τοῦ βίου σας. Πᾶσα ἡλικία ἔχει τὰ ἀναγνώσματά της· εἰς πᾶσαν ἡλικίαν θὰ εὕρετε τὴν ἀνάλογον πνευματικὴν τροφήν· ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ σας λείψῃ ἡ ὄρεξις. Καμμία ἡλικία νὰ μὴ ὑπάρξῃ διὰ σᾶς, βίου σκοτεινοῦ καὶ κτηνώδους, ὁποῖος εἶνε ὁ ἄνευ βιβλίου βίος. Ἀληθῶς φιλόμουσος εἶνε μόνον ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διατηρεῖ τὴν φιλομουσίαν του μέχρι τέλους ζωηρὰν καὶ ἀκμαίαν.

Ἂν συμβῇ τοῦτο εἰς σᾶς — ὅπως εὐχομαι καὶ ἐλπίζω, — τότε δὲν θὰ φοβοῦμαι τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ μικροὶ θὰ γίνουν μεγάλοι. Δὲν παύω νὰ σας το ἐπαναλαμβάνω : Σεῖς εἶσθε ἡ ἐλπὶς τοῦ Ἔθνους. Ἂς εἶνε λοιπὸν τὸ εὐγενέστερον τῶν ὀνείρων σας, νὰποτελέσετε μίαν ἡμέραν τὴν ἰσχυρὰν καὶ πολυπληθῆ ἐκείνην τάξιν, ἡ ὁποία, διὰ τῆς φιλομουσίας της καὶ διὰ τῆς ἀγάπης της πρὸς τὰ βιβλία, θὰναπλάσῃ τὸν πνευματικὸν βίον τῆς Ἑλλάδος !

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΙΚΡΑ ΕΒΡΑΙΑ

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 203].

Ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς Οὔγγρου ἱππότου, τὸν ὁποῖον ὁ ἄπιστος καὶ βάρβαρος ἐχθρός του εἶχε συλλάβῃ αἰχμάλωτον, τὸν εἶχε ζεύξῃ κοντὰ εἰς τὰ βῴδια, ἐμπρὸς εἰς τὸ ἄροτρον, τὸν εἶχε μαστιγώσῃ ἔπειτα ἀνηλεῶς καὶ τὸν εἶχεν ἐξευτελίσῃ καὶ καταπατήσῃ ἐπαισχύντως.

Ἡ σύζυγος τοῦ ἱππότου ἐπώλησεν ὅλα τὰ κειμήλιά της καὶ ἐνεχυρίασε τὸν πύργον καὶ τὰ κτήματά της· οἱ φίλοι του ἔκαμαν γενναίους ἐράνους, διότι τοὺς εἶχαν ζητήσῃ ἀπιστεύτως μεγάλον ποσόν. Ἐν τούτοις ὁ ἐχθρὸς ἐπληρώθη καὶ ὁ ἱππότης ἀπηλλάγη ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν καὶ τὴν αἰσχύνην. Ἀσθενὴς καὶ ἐλεεινὸς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του. Ἀλλ' εὐθὺς κατόπιν ἔγινε γενικὴ ἐξέγερσις κατὰ τοῦ ἐχθροῦ τῆς χριστιανωσύνης· ὁ ἀσθενὴς τὸ ἤκουσε καὶ δὲν εἶχε πλέον οὔτε ἡσυχίαν οὔτε ἀνάπαυσιν· ἔβαλε νὰ τὸν καθίσουν ἐπάνω εἰς τὸ πολεμικόν του ἄλογον, τὸ αἷμα

ἐχρωμάτισε πάλιν τὰς παρειάς του, αἱ δυνάμεις ἐφαίνοντο ὅτι τῷ ἐπανῆλθον, καὶ ἐξεκίνησε καὶ αὐτὸς τέλος μὲ τοὺς ἄλλους πρὸς τὴν νίκην. Ἀκριβῶς ὁ ἴδιος ἐχθρός, ὅστις τὸν εἶχε ζεύξῃ πρὸ τοῦ ἀρότρου, ἐξευτελίσῃ καὶ κακοποιήσῃ, ἔγινε τώρα αἰχμάλωτός του, καὶ ἀπῆχθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὰς ὑπογείους φυλακὰς τοῦ πύργου του· ἀλλ' ἀμέσως τὴν πρώτην στιγμὴν ἦλθεν ὁ ἱππότης καὶ ἠρώτησε τὸν αἰχμάλωτόν του·

«Εἰζεύρεις τώρα, τί σε περιμένει ;»

«Ναί,» ἀπήντησεν ὁ ἄπιστος· «ἐκδίκησις.»

«Ναί, τοῦ χριστιανοῦ ἡ ἐκδίκησις,» εἶπεν ὁ ἱππότης. «Ἡ θρησκεία μας διατάττει νὰ συγχωρῶμεν τοὺς ἐχθρούς μας, ν' ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον μας· ὁ Θεὸς εἶνε ἡ ἀγάπη ! Ἐπίστρεψε ἐν εἰρήνῃ εἰς τὴν πατρίδα σου καὶ τοὺς ἀγαπητούς σου, καὶ ἔσο καλὸς καὶ ἀγάπα ὅλους, πρὸ πάντων ὅταν εἶνε δυστυχεῖς καὶ ἐλεεινοί.»

Τότε ὁ αἰχμάλωτος δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα : «Ποτὲ δὲν θὰ το ἐπίστευα αὐτὸ δυνατόν ! Ἤμην βέβαιος ὅτι μ' ἐπερίμεναν πόνοι καὶ μαρτύρια, καὶ δι' αὐτὸ ἤπια δηλητήριον, τὸ ὁποῖον εἰς ὀλίγας ὥρας θὰ με θανατώσῃ· ἀλλὰ πρὶν ἀποθάνω, ὦ ! δίδαξέ με τὴν θρησκείαν, ἡ ὁποία τοιαύτην ἀγάπην καὶ συγγνώμην περικλείει· εἶνε μεγάλη καὶ θεία· ἂς ἀποθάνω ἐν αὐτῇ, ἂς ἀποθάνω ὡς Χριστιανός !»

Καὶ ἡ παράκλησίς του ἐξεπληρώθη. Αὐτὴ ἦτο ἡ διήγησις, ἡ ὁποία ἀνεγνώσκετο ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Σάρας. Ὅλοι τὴν ἤκουσαν μὲ συγκίνησιν, κανεὶς ὅμως δὲν εἶχε συγκινηθῇ, ὅσον ἡ Ἑβραία ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία ἐκάθητο εἰς τὴν γωνίαν· θερμὰ δάκρυα ἐφαίνοντο λάμποντα εἰς τὰ κατάμαυρα μάτια της· εὕρισκε πάλιν τὴν παιδικήν της καρδίαν, ὅταν ἐκάθητο εἰς τὸ θρανίον τοῦ σχολείου καὶ ἤκουε τὸ μεγαλεῖον τοῦ Εὐαγγελίου κατὰ πρῶτον. Τὰ δάκρυα ἔρρευσαν ἄφθονα εἰς τὰς παρειάς της...

«Πρόσεξε τὸ παιδί μου νὰ μὴ γίνῃ χριστιανή !» ἦτο ἡ τελευταία λέξις τῆς μητρός της εἰς τὴν κλίνην τοῦ θανάτου, καὶ τὴν ἠσθάνετο βαθεῖα εἰς τὴν ψυχήν της, μαζὶ μὲ τὰς λέξεις τῆς ἐντολῆς : «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.»

«Δὲν εἶμαι ὅμως βαπτισμένη,—ἐσκέπτετο,—μὲ ὀνομάζουν Ἑβραίαν, τὰ παιδιὰ τῆς γειτονειᾶς τὸ ἐφώναζαν ἀπ' ὀπίσω μου τὴν Κυριακὴν προχθές, καί μ' ἐπερίπαιζαν, ὅταν ἐστάθηκα ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀνοικτὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκύτταζα τὰ κεριά, ποῦ ἔκαιαν εἰς τὸ ἱερόν, καὶ ἄκουα τοὺς ψαλμοὺς τοῦ χοροῦ. Ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ σχολείου ἕως σήμερα, μία δύναμις μοῦ ἔρχεται ἀπὸ τὴν χριστιανωσύνην, ὅπως ἡ θερμότης καὶ τὸ φῶς ἀπὸ τὸν ἥλιον· καὶ ὅσον ἂν κλείνω τὰ μάτια μου εἰς αὐτήν, εἰσέρχεται ὅμως βαθεῖα εἰς τὴν καρδιάν μου. Ἀλλά, μητέρα μου, δὲν θά σε λυπήσω μέσα εἰς τὸν τάφον σου ! δὲν θὰ παραβῶ τὴν ὑπόσχεσιν, ποῦ σου ἔδωκεν ὁ πατέρας μου ! Δὲν θὰ διαβάσω τὴν χριστιανικὴν Βίβλον. Ἔχω τὸν Θεὸν τῶν πατέρων μου ὡς καταφύγιον διὰ τὴν πτωχήν μου καρδίαν !»

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

Κατὰ τὸν Ἄνδιρσεν.

ΕΛΛΗΝ ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 204)

Ἡ Μηλιὰ ἔρριψε παρακλητικὸν βλέμμα πρὸς τὸν Ἐνωμοτάρχην, ὁ ὁποῖος, μὲ κάποιαν συστολήν, εἶπε πρὸς τὸν Δήμαρχον:

— Ὁ κύριος Μοίραρχος, ὅταν ἦλθε καὶ ἔκαμε ἐπιθεώρησι, μᾶς εἶπε γι' αὐτὴ τὴ σιταποθήκη: «Πρέπει νὰ διορθώσετε τὴ στέγη. Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ φυλακίζετε ἀνθρώπους σὲ τέτοια φυλακή. Αὐτὴ μόλις θὰ ἦταν καλὴ γιὰ σκυλιά.»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθασεν εἰς τὸ δημαρχεῖον μία γαμήλιος συνοδία. Ἡ νύμφη ἦτο πολὺ εὔμορφη· ὁ γαμβρός, υἱὸς πλουσίου κτηματίου, προσώπου πολὺ σημαντικοῦ εἰς τὸν δῆμον, ἔγινε δεκτὸς ὑπὸ τοῦ κυρίου Δημάρχου μὲ μειδιάματα καὶ θερμὰς χειραψίας.

Καὶ ὅταν ὁ Ἐνωμοτάρχης τὸν εἶδε τόσον ἀπησχολημένον, νὰ ζητῇ μὲ φούριαν τὰ ληξιαρχικά του βιβλία, τὸν ἐπλησίασε καὶ τῷ εἶπεν εἰς τὸ αὐτί.

— Κύριε Δήμαρχε, ποῦ θέλετε νὰ ὁδηγήσω τοὺς μικροὺς ἀλήτας ;

— Ὅπου θέλετε ... καὶ εἰς τὸν διάβολον ἀκόμη . . . φθάνει νὰ με ξεφορτωθοῦν !

Εἰς τὸν διάβολον ; Ἄ, πολὺ εὐκολώτερον ἦτο νὰ τα ὑπάγουν εἰς τὸν Σταθμὸν τῆς Χωροφυλακῆς... Ὁ καλὸς λοιπὸν Ἐνωμοτάρχης ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Μηλιάν, ὁ χωροφύλαξ ἐπῆρε τὸν Γιαννάκην, καὶ ἐνῷ ὅλοι ἐκεῖ ἦσαν ἀπησχολημένοι μὲ τοὺς νεονύμφους, ὥστε κανεὶς δὲν ἐπρόσεχε πλέον εἰς τοὺς χωροφύλακας καὶ τοὺς μικροὺς ἀλήτας, ἐξῆλθον καὶ οἱ τέσσαρες ἀπὸ τὸ Δημαρχεῖον, καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἔφθασαν εἰς τὸν Σταθμὸν τῆς Χωροφυλακῆς, ὅπου καὶ ἡ κατοικία τοῦ κυρίου Ἐνωμοτάρχου.

— Ἐμβῆτε μέσα, παιδιά μου, εἶπεν ἀνοίγων τὴν θύραν.

— Καὶ τί θὰ μας κάμουν ἐδῶ ; ἠρώτησεν ἡ Μηλιά.

— Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, θὰ σας δώσουν νὰ φᾶτε, ἀπήντησεν. Καὶ ἔκραξε μεγαλοφώνως τὴν σύζυγόν του :

— Μαρία ! Μαρία !

— Ἄ, ἡ φωνὴ τοῦ μπαμπᾶ !

Καὶ δύο παιδάκια, τῆς ἡλικίας τοῦ Γιαννάκη καὶ τῆς Μηλιᾶς, προσέτρεξαν καὶ ἐκρεμάσθησαν ἀπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ Ἐνωμοτάρχου, ὁ ὁποῖος ἔσκυψε διὰ νὰ τα φιλήσῃ.

— Ποῦ εἶνε ἡ μητέρα σας ;

— Ἐδῶ εἶμαι, Κώστα ! ἀπεκρίθη γυναικεία φωνὴ ἀπὸ τὸ πλησίον δωμάτιον. Μαγειρεύω γιὰ νὰ δειπνήσουμε...

— Καὶ τί καλά ;

— Σοῦπα λάχανο. . .

— Χμ ! ἔκαμε τότε ὁ Γιαννάκης, καὶ ἐστρώθη εἰς μίαν καρέκλαν.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθε καὶ ἡ Μαρία, γυναῖκα ὑψηλὴ καὶ ξανθή, μὲ πολὺ ἀγαθὴν φυσιογνωμίαν, καὶ ἤρχισε νὰ συνομιλῇ μὲ τὸν ἄνδρα της.

— Τὰ καϊμένα τὰ παιδιά, ἔλεγε· καλὰ ἔκαμες πού τα ἔφερες ἐδῶ. Τὸ ἀγόρι μοιάζει πολὺ μὲ τὸν Πετράκη μας· εἶδες ;... Ἐπὶ τέλους δὲν ἔκαμαν κανένα ἔγκλημα, ποῦ ἤπιαν λίγο γάλα... Κάθε παιδὶ 'στὴ θέσι τους, ἔτσι 'στὸ δρόμο, χωρὶς λεπτά, κουρασμένο, νηστικό, διψασμένο ... θὰ ἔκανε τὸ ἴδιο... Δὲν λέγεται κλεψιὰ αὐτή.

— Ἐννοεῖται !

— Ἰδέ τα πῶς μιλοῦν μὲ τὰ παιδιά μας, σὰν νὰ τα ἐγνώριζαν ἀπὸ καιρό ! Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶνε καλὰ παιδιά. Ἂν εἶχαν κάμῃ κανένα κακό, δὲν θὰ ἐφέροντο μὲ τόσην ἀθωότητα. Θὰ μας ἀπέφευγαν καὶ θὰ μας ὑποπτεύοντο. . . Ἀλήθεια, νὰ ρίξω κι' ἄλλο βούτυρο 'στὴ σούπα... Θέλω νὰ τα εὐχαριστήσω τὰ καϊμένα. . .

Φαντάζεσθε πλέον μὲ πόσην ὄρεξιν ἔφαγαν τὴν ὡραίαν ἐκείνην σούπαν, ἡ ὁποία τοῖς προσεφέρετο μὲ τόσῳ καλὴν καρδιάν ! Ἐπῆραν ἀπὸ δυὸ πιάτα ὁ καθένας, ὁ δὲ Δημητράκης, ὁ μεγαλήτερος υἱὸς τοῦ Ἐνωμοτάρχου, εἶχε τὴν ἀπαίτησιν νὰ πάρουν καὶ τρίτον. Ἡ Μηλιά, ἡ ὁποία εἶχε παραχορτάσῃ πλέον, ἠναγκάσθη νὰρνηθῇ· ἀλλ' ὁ Γιαννάκης σὲ τέτοια πράγματα ποτὲ δὲν ἔλεγεν ὄχι, καὶ ἄδειασε καὶ τὸ τρίτον του πιάτον μὲ τόσην ὄρεξιν, ὥστε ἡ καλὴ Μαρία τὸν ἐθαύμασε.

— Καλέ, σὺ τρῷς σὰν ἄνδρας ! τῷ εἶπε.

— Ναί, ναί, σὰν ἄνδρας σωστός, εἶπε καὶ ὁ Δημητράκης.

— Εἶνε ποῦ ἔχω νὰ φάγω πολὺν καιρὸν τόσῳ ὡραίαν σούπαν, ἀπεκρίθη ὁ Γιαννάκης. Ἐκεῖ ποῦ ἤμεθα, δὲν εἴχαμε κανένα φόβο νὰ κακοστομαχιάσουμε ! . .

Καὶ τὰ δυὸ ἀγοράκια ἐγελοῦσαν μαζί, ὡς οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὸ γεῦμα, ὁ Δημητράκης ἤθελε νὰ παίξουν, καὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ καταφέρῃ καὶ τὴν Μηλιὰν νὰ παίξῃ μαζί των.

— Ὄχι· ὄχι, εἴμεθα πολὺ κουρασμένοι.

— Ποῦ νὰ βάλω τὰ παιδιὰ νὰ κοιμηθοῦν ; ἠρώτησεν ὁ Ἐνωμοτάρχης τὴν σύζυγόν του.

— Εἰς τὸ κρεβάτι τοῦ Νικήτα τοῦ χωροφύλακα, ποῦ ἔχει πάρῃ ἄδεια γιὰ ὀκτὼ ἡμέρες.

— Ναί· μ' ἂν ὁ κύριος Δήμαρχος μάθῃ ὅτι ἔβαλα φυλακισμένους εἰς θάλαμον χωροφύλακος, εἶνε ἱκανὸς νὰ κάμῃ ἀναφορὰν ἐναντίον μου.

— Καὶ ποῦ θὰ το μάθῃ ;

— Μπορεῖ νὰ μας προδώσῃ κανένας φθονερός... Νά, παραδείγματος χάριν, ἡ γυναῖκα τοῦ Χαραλάμπη, ποῦ δέν σε χωνεύει, γιατί εἶσαι πειὸ καλὴ νοικοκυρὰ ἀπ' αὐτήν, δὲν μπορεῖ, νομίζεις, νὰ το κάμῃ ;

— Καὶ τί ; πρέπει ἐμεῖς τώρα νὰ πετάξουμε τὰ παιδιὰ εἰς τὸ δρόμο ; !

— Ὄχι βέβαια· μὰ ὄχι καὶ νὰ τα βάλουμε ἐκεῖ ποῦ εἴπες . . . δὲν μπορῶ ... δὲν τολμῶ. . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Χαραλάμπης, ὁ χωροφύλαξ, ὁ ὁποῖος εἶχε βοηθήσῃ τὸν Ἐνωμοτάρχην εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ Γιαννάκη καὶ τῆς Μηλιᾶς, ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ ἀρχηγοῦ του, ὅπου μὲ μεγάλην ἔκπληξιν εἶδε τὰ παιδιά του νὰ παίζουν μὲ τοὺς μικροὺς ἀλήτας. . .

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε, πού σας ἀνησυχῶ τέτοιαν ὥρα· ἀλλὰ ἐσυλλογίσθηκα, ὅτι 'μπορεῖ νὰ με χρειάζεσθε, γιὰ νὰ πᾶμε τὰ παιδιὰ 'στὴν παληὰ σιταποθήκη. . .

— Στὴν παληὰ σιταποθήκη ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία, καταθυμωμένη. Καὶ ποιός σας εἶπε νὰ πᾶτε ἐκεῖ τὰ παιδιά; Θέλετε νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸ κρύο καὶ ἀπὸ τὸ φόβο ;

— Εἶνε διαταγὴ τοῦ κυρίου Δημάρχου, ἀπήντησεν ὁ χωροφύλαξ.

— Ναί· ἐγὼ ὅμως τοῦ ὑπενθύμισα ὅτι ὁ κύριος Μοίραρχος μᾶς εἶπεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ φυλακίζουμε ἐκεῖ-μέσα ἀνθρώπους, πρὶν διορθώσουμε τοὐλάχιστον τὴ στέγη.

— Γιὰ μιὰ νυχτιὰ μόνον τί θὰ πάθουν ; ἐπέμενεν ὁ χωροφύλαξ.

— Μπᾶ ! νὰ σοῦλεγαν νὰ βάλῃς ἐκεῖ-μέσα τὰ κοριτσάκια σου, καὶ νὰ σ' ἔβλεπα ! εἶπεν ἡ Μαρία.

— Τὰ κορίτσια μου ὄχι· μ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ ποῦ γυρίζουν 'στοὺς δρόμους καὶ κλέφτουν τὸ γάλα ; . .

— Ὄχι τὸ κορίτσι ! διέκοψεν ὁ Ἐνωμοτάρχης· αὐτὸ δὲν ἔκλεψε τίποτα. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀγόρι . . . εἶνε κλοπὴ τάχα αὐτὸ που ἔκανε ; Ἐπειδὴ τὸ ἕνα ἐβύζαξε δέκα λεπτῶν γάλα, πρέπει ἐμεῖς νὰ καταδικάσουμε καὶ τὰ δυὸ εἰς θάνατον ἀπὸ καμμιὰ ἀρρώστεια, ποῦ θ' ἁρπάξουν μέσα 'στὴ σιταποθήκη ;... Λόγω τιμῆς, δέν το ἐννοῶ αὐτό !

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Ἐνωμοτάρχα, ἀπήντησεν ὁ χωροφύλαξ· διαβεβαιώνω ἁπλῶς διαταγὴν τοῦ κ. Δημάρχου, τὸν ὁποῖον συνήντησα εἰς τὸν δρόμον, τὴν ὥρα ποῦ γύριζε 'στὸ σπίτι του. «Νὰ φυλακίσετε καλὰ τοὺς ἀλήτας που συνελάβατε, μοῦ εἶπε· ἡ μικρὰ μοῦ ἐφάνη πολὺ αὐθάδης.» Τέλος πάντων, κύριε Ἐνωμοτάρχα, κάμετε ὅπως θέλετε. Σεῖς εἶσθε ἐδῶ ὁ ἀρχηγός.

Καὶ ὁ χωροφύλαξ, χαιρετίσας, ἀπεσύρθη.

Ἔξαφνα ἠκούσθησαν θρῆνοι εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου... Πρώτη εἶχεν ἀρχίσῃ ἡ Μηλιά, ἔπειτα τὴν ἐμιμήθη ὁ Γιαννάκης· καὶ τέλος οἱ μικροί των φίλοι, ἀφ' οὗ τοὺς εἶδαν νὰ κλαίουν, ἔκαμαν καὶ αὐτοὶ τὸ ἴδιον.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΑΓΟΥΣΑ

Ο ΜΑΓΚΑΣ.—Κύριε Ἀστυφύλακα, εἶμαι ξενάκι καὶ δὲν ξέρω τὰ μέρη τῆς Ἀθήνας. Δέν μου λὲς ποῦ εἶνε τὸ Σύνταγμα ;

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ.—*(Ἐκτείνων τὴν χεῖρα.)* Τὸ Σύνταγμα ; Νά, παιδί μου, ἴσα. . . ἐκεῖ ἐπάνω . . . ψηλά.

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ.—*(Γελῶμενος καὶ μορολογῶν, ἐνῷ ὁ μικρὸς ἀπομακρύνεται.)* Τί κουραστικὴ ζωή, Θεέ μου ! Δίωνίως 'στὰ πόδι ! Ἄχ ! Πῶς νυστάζω. . .

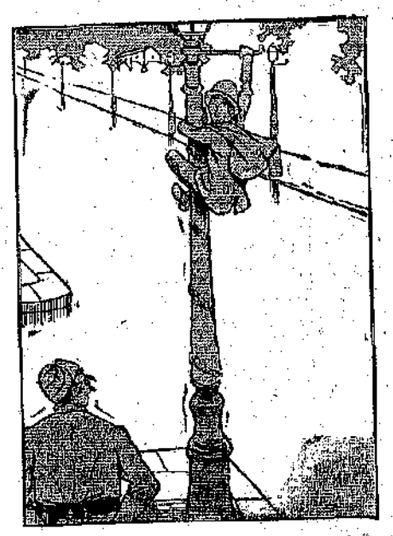

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ.—*(Στρέφεται μετ' ὀλίγον καὶ προστρέχει.)* Τί γυρεύεις ἐκεῖ-ἐπάνω; Ο ΜΑΓΚΑΣ. — Πηγαίνω 'στὸ Σύνταγμα, κύριε Ἀστυφύλακα !

ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ»

Θὰ ἐκδοθῇ τὸν Ἰούλιον

ΠΡΟΑΣ ΟΝΙΚΙΟΥ

ἢ

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ

Μυθιστορία Ἀνδρέου Λωρῆ, βραβευθεῖσα ὑπὸ τῆς **Γαλλικῆς Ἀκαδημίας**. Κατὰ μετάφρασιν ὑπὸ **Κωστῆ Παλαμᾶ**. Μετὰ προλόγου ὑπὸ Σπυρίδωνος Λάμπρου.

Τόμος ἐκ 400 περίπου σελίδων, πλουσιώτατα εἰκονογραφημένος· ἐκτυποῦται ἤδη, καὶ τιμᾶται **Ἄδετος φρ. 3,50.—Χρυσόδετος φρ 5.**

☞ *Διὰ δὲ τοὺς προαποστέλλοντας ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον μέχρι τῆς 20 Ἰουλίου τὸ βραδύτερον τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3. καὶ Χρυσόδετος φρ. 4,30.*

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

(Ἴδε φυλλάδιον 17ον, σελ. 133).

Ἰδοὺ ἡ ἀκριβὴς ἀπαρίθμησις τῶν προσώπων, ὁ ρ α τ ῶ ν τ ε κ α ὶ ἀ ο ρ ά τ ω ν, τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν εἰς τὴν Μεγάλην Μαγικὴν Εἰκόνα.

Ἐν πρώτοις, ὁ χονδρὸς ἐκεῖνος κύριος (ἀρ. 1) ὁ κ ἀ π ν ί ζ ω ν τὴν πίπαν του μακαρίως, κρύπτει μὲ τὴν σεβαστὴν κοιλίαν του δύο παιδία (ἀρ. 2 καὶ 3) τὰ ὁποῖα προδίδουν αἱ σκιαί των. Ἀπὸ τὸ ἀμαξάκι, τὸ ὁποῖον σύρει ἓν παιδίον (ἀρ. 4) προβάλλουν δύο πόδες ἀ ν ό μ ι ο ι, διαφορετικοῦ μεγέθους, οἱ ὁποῖοι φαίνεται ἐκ τούτου ὅτι ἀνήκουν εἰς δ ύ ο ἄλλα παιδάκια (ἀρ. 5 καὶ 6) ἐξηπλωμένα μέσα εἰς τὸ ἀμαξάκι. Δεξιᾷ, καποιος (ἀρ. 7) ρίπτει τροφὴν εἰς τὰς ὄρνιθας· ἕνας ἄλλος (ἀρ. 8) κινεῖ τὴν ἀντλίαν. Δύο χεῖρες ἐπὶ τοῦ τοίχου, μαρτυροῦν ὅτι κάποιος (ἀρ. 9) κρύπτεται ὄπισθεν, προσπαθῶν νὰ ναρριχηθῇ. Ὁ μικρός, ὁ ὁποῖος τ ρ α μ π α λ ί ζ ε τ α ι (ἀρ. 10) πρέπει κατὰ τὸν ἀπαράβατον νόμον τῆς ἰσορροπίας, νὰ ἔχῃ καὶ ἕνα τοὐλάχιστον σύντροφον, (ἀρ. 11) ὁ ὁποῖος σκεπάζεται τώρα ἀπὸ τὸν τοῖχον. Ἀπὸ τὴν θύραν προβάλλει εἰς ποδηλάτης (ἀρ. 12) ὁ ὁποῖος ἐπιβαίνει τ ρ ι π λ ο ῦ ποδηλάτου, ἐπειδὴ ἄνωθεν τοῦ τοίχου φαίνονται τὰ κασκέτα τῶν δύο συντρόφων του (ἀρ. 13 καὶ 14.) Ἀλλὰ καθὼς τρέχουν, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ ναποδογυρίσουν τὸν καϊμένον ἐκεῖνον (ἀρ. 15), τοῦ ὁποίου μόνον ἡ σκιὰ φαίνεται ἐμπροσθέν των, παρὰ τὴν θύραν.

Ἐπάνω, δεξιᾷ, εἰς τὸ νερὸν τοῦ ποταμοῦ, φαίνεται μία βάρκα. Μέσα εἰς τὴν βάρκαν ὑπάρχει ἕνας κύριος (ἀρ.16) ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνος· μία ἄκρα ὀμβρέλλας, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, προδίδει τὴν παρουσίαν τῆς συντρόφου του (ἀρ. 17.) Ὀπισθεν τοῦ θάμνου κρύπτεται τὸ παιδίον (ἀρ. 18) τὸ ὁποῖον κρατεῖ τὸν χάρτινον ἀετόν. Ἐκεῖ δὲ πλησίον θὰ ὑπάρχῃ καὶ κάποιος ἄλλος (ἀρ. 19) ὁ ὁποῖος γυμνάζεται εἰς τὴν σκοποβολήν, ρίπτων βέλη, ἐκτὸς τοῦ κρυμμένου κυνηγοῦ, (ἀρ. 20) ὁ ὁποῖος πυροβολεῖ ἐκεῖθεν καὶ φονεύει τὴν πίπτουσαν ἀγριόπαπιαν. Τὸ χειρίδιον ἐκεῖνο κρατεῖ δεμένον ἀπὸ τὸ πόδι ὁ χωρικὸς (ἀρ. 21) ὁ ὁποῖος τὸ πηγαίνει εἰς τὴν ἀγοράν· ἐκτὸς τοῦ σχοινίου, φαίνεται καὶ τὸ μαστίγιόν του, (διότι ἄλλως ἠμπορούσαμεν νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι τὸ χειρίδιον εἶνε δεμένον ἀπὸ κανένα δένδρον.) Κατόπιν τοῦ ἀρότρου, ἀπὸ τὸν θάμνον, θὰ προβάλῃ βέβκια καὶ ὁ γεωργός, (ἀρ. 22) τοῦ ὁποίου ἐπρόβαλεν ἤδη τὸ μαστίγιον. Ἕνα παιδάκι (ἀρ. 23) κρατεῖ μὲ τὸ σχοινάκι του τὸ μπαλόνι του· ἓν ἄλλο (ἀρ. 24) ἔχει ρίψῃ τὸ τόπι του, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἄνωθεν τῶν ποδηλατῶν. Ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εὐχριστεῖται ὀλιγώτερον, εἶνε βέβαια ὁ μικρὸς (ἀρ. 25) ὁ ὁποῖος ξυλοκοπεῖται ἀπὸ τὴν μητέρα του (ἀρ. 26) εἰς τὴν εἰσοδον τῆς πρὸς τ' ἀριστερᾷ οἰκίας (ποιὸς ξεύρει τί ἔχει κάμῃ ἡ) ἀλλ' ἀργότερα βέβαια θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρὰ τοῦ ἀδελφοῦ του (ἀρ. 27) ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν θυρίδα τῆς στέγης, ἐκφοβεῖται τὰ καϊμένα τὰ περιστέρια. . . .

Τὰ πρόσωπα λοιπὸν τῆς Μ α γ ι κ ῆ ς Ε ἰ κ ὸ ν ο ς, εἶνε ἐν συνόλῳ εἴκοσι ἑπτά, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ ἓξ μόνον ὁρατά.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος ὑπῆρξε μοναδική. Ἔλαβε περισσοτέρας ἀπὸ 1000 ἐπιστολάς. Ποτέ, εἰς κανένα διαγωνισμόν, εἰς κανὲν ζήτημα δὲν ἔλαβον μέρος τόσῳ πολλοί! Τὸ περίεργον ὅμως εἶνε ὅτι ο ὐ δ ε ὶ ς εὗρε τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν τῶν ὑπαρχόντων προσώπων· δηλαδὴ οὐδενὸς αἱ ἀνακαλύψεις ὑπερέβησαν τὰ 26 πρόσωπα, διότι οὐδεὶς κατώρθωσε νὰ εὕρῃ καὶ τὸ δεύτερον παιδίον, τὸ κρυμμένον μέσα εἰς τὸ ἀμαξάκι. Εἶνε ἀληθές, ὅτι εἰς τὰς ἐπιστολὰς τῶν περισσοτέρων ἐσημειοῦντο καὶ 27 καὶ 30 καὶ 40 καὶ 50 πρόσωπα. Ἕνας μάλιστα τανεβίβασεν εἰς 120 καὶ ἄλλος εἰς 500, κατορθώσας νὰ ἀνακαλύψῃ ὁλόκληρον πλοῖον μὲ τριακοσίους ἐπιβάτας! Ἄλλος πάλιν ἐφαντάσθη ὁλόκληρον στρατόν, καὶ ὄχι ὀλίγοι ἐνόμισαν ὅτι διακρίνουν κεφαλὰς λαγῶων, χελώνας, καμήλους, ἀγριανθρώπους κτλ. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι αἱ ταιαῦται πλάναι δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει, καὶ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐσημείωσεν ἕκαστος, ἐφρόντισα πρῶτα-πρῶτα νὰφαιρέσω τὰ φ α ν τ ά σ μ α τ α.

Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰναφέρω ἐδῶ ὁλους, ὅσοι μοῦ ἔστειλαν τὰς σχετικὰς ἀκριβεστέρας λύσεις. Εἶνε τόσῳ πολλοί! Θὰ περιορισθῶ λοιπὸν κατ' ἀνάγκην νὰναφέρω μ ε ρ ι κ ο ὺ ς μόνον ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εὗρον 26 ἢ τοὐλάχιστον 25 πρόσωπα.

Ἀνδρέας Δ. Κουντουριώτης, Ἀρχιτέκτων, Ἐλεφήνωρ, Ξενητευμένη Ἑλληνοπούλα, Πάντοτε Φαιδρά, Ἐαρινὴ Προῖα, Κάρμεν Σόλδα, Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, Φιλόμουσος Πάις, Κεραυνός, Μικραδώνιος Δρομεύς, Εὔθυμος Ναύτης, Διον. Δ. Καββαδίας, Ἰουλία Ν. Γιαννούλη, Λιμνοθάλασσα τοῦ Μεσολογγίου, Ἐμπεδοκλῆς, Ἄρμα τοῦ Ἠλίου, Καρκηρύς, Ἱπποδαμάστρια, Γλυκεῖα Ἐλπίς, Λούσιος, Δῦρα τοῦ Βουνοῦ, Μερόπη Μαρίνου, Ἀεροναυτοπύλα, Σοφὸς Πιττακός, Ἶρις, Θαλασσία Αὔρα, ἡ ἀδελφούλα τῆς Θαλασσαζάλης, Ἀγραία Ἄρτεμις, Μενεξεδένια, Ἄνθος τῆς Αὐγῆς, Θωκυδίδης Ἱστορικός, Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς, Μικρὸς Τυμπανιστής, Τίρι-Λίρι, Μέλας Δεδόλιος, Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου, Ἱππότης τῶν Ἀνέμων, Ψέλλιον Ρύαξ, Δ. Βκρωνάκης, Εὐπατρίδης Ἀθηναῖος, Σέλευκος ὁ Κεραυνός, Μελαγχολικὸς Ναύτης, Ἁμαρτωλὸς Ἕλλην, Μὴ με στοτίζης, Ἄγρυπνος Φάρος καὶ . . . . . .

Ἂς σταθῶ ἕως ἐδῶ, διότι κινδυνεύω νὰ γεμίσω τὸ φύλλον μὲ ὀνόματα.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ὀφείλω νὰ σημειώσω ἰδιαιτέρως, διὰ τὴν ἀπαράμιλλον αὐτῶν χάριν, τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Ἀ ρ χ ι ζ ι ζ α ν έ ο υ καὶ τῆς Ἰ ο υ λ ί α ς Ν. Γ ι α ν ν ο ύ λ η.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΚΗΠΟΥΡΟΣ ΚΑΙ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

(Μ ῦ θ ο ς)

Ἤταν τοῦ κλαδεμοῦ ὁ καιρὸς
καὶ μὲ τὰ σύνεργά του
ἤλθε κι' ὁ γέρω-κηπουρὸς
σὲ κυδωνιὰ ἀπὸ κάτου,
κυττάζοντας μὲ σκέψι
ποῦ πρέπει νὰ κλαδέψῃ.

Τότε τοῦ λέγουν δυὸ πουλιά,
μὲ παρακαλετὴ λαλιά:
«—Μὴ βλάψῃς τὸ δενδράκι!..
Θὰ κτίσωμ' εὔμορφη ψωλιὰ
'ς αὐτό-δα τὸ κλαδάκι.»

«—Πουλιά μου, ἀλλοῦ ὁρίστε
καὶ τὴ ψωλιά σας κτίστε. . .
κ' ἐγὼ θὰ το κλαδέψω,
γιὰ νὰ το ἡμερέψω·
μὰ σὰν ἐλθῆτ' ἄλλη φορά,
θὲ νὰ εὑρῆτε μὲ χαρὰ
δενδράκι μὲ λουλούδια
καὶ τότε, θὲ νὰ ἰδῆτε,
πόσα γλυκὰ τραγούδια,
ἐδῶ θὰ κελαϊδῆτε. . .
κ' ἐγώ, 'ς τὰ τόσα χρόνια,
τὸ θέρος, σὰν ἐλθῶ,
γλυκύτατα κυδώνια,
ἐλπίζω, νὰ γευθῶ!»

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κτυπᾷ ἡ θύρα.

— Ποιός εἶνε; ἐρωτᾷ τὴν ὑπηρέτριαν ἡ *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου*.

— Ὁ θεῖός σου.

— Μόνος;

— Καὶ ἡ θεία σου.

— Μόνη;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρομάρα

* * *

Ὁ *Ἥρως τοῦ Μεσαίωνος* γράφει εἰς ἕνα βιβλιοπώλην νὰ του στείλῃ τὸν «Οἰδίποδα Τύραννον».

Καὶ ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη του, ἡ ὁποία ἀναγιγνώσκει τὴν ἐπιστολήν, ἀνακράζει κλαίουσα:

—Κι' ἄλλος τύραννος θὰ ἔλθῃ ἐδῶ, γιὰ νὰ με τυραννῇ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλέλληνος Μικρασιάτου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΟΥ

ΑΝ το εὑρῆτε, αἱ φίλαι μου *Ἀρτέμιδες*, (δηλαδὴ ἡ *Τοξότις* καὶ ἡ *Ἀγραία*, αἱ ὁποῖαι εἶνε στενόταται φίλαι) εἶνε ὑπὲρ ἢ κατὰ τῆς προτάσεως τοῦ *Μικροῦ Τυμπανιστοῦ*; . . . Ἔ, ἂν νομίσετε ὅτι εἶνε κατά, θὰπατηθῆτε πολύ. Ἀκούσατε ὀλίγας περικοπάς, ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔγραψαν ἀπὸ κοινοῦ: «Αἱ *Ἀρτέμιδες* ἀργοῦν, ἀργοῦν, ἀλλὰ εἰς τὸ τέλος παρουσιάζονται . . . Μάθε ὅτι ἡ πρότασις τοῦ *Μ. Τυμπανιστοῦ* μᾶς ἐνθουσίασεν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε δὲν εὑρίσκομεν πλέον λέξεις καὶ τρόπους διὰ νὰ δηλώσωμεν τὴν χαράν μας . . Τί θέρυθον, τί βοήν, τί πάταγον ἐπροξένησαν αἱ πτύποι τοῦ τυμπάνου αὐτοῦ τοῦ φίλου σου! Ἐξεκούφανεν ὅλον τὸν κόσμον! Καὶ ἴσως μάλιστα δι' αὐτὸ ἐξέλεξε τέτοιον ψευδώνυμον. . . Ἡμεῖς λοιπόν, ὄχι μόνον ἐπιδοκιμάζομεν τὴν πρότασιν του, ἀλλὰ ψηφίζομεν ἀπὸ κοινοῦ καὶ τὰ ἑξῆς, τὰ ὁποῖα σὲ παρακαλοῦμεν νὰνακοινώσῃς πρὸς τοὺς φίλους σου καὶ ἀδελφούς μας. Α' Ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας τῆς προτάσεως, ὁ μέχρι τοῦδε *Μικρός*, νὰ ὀνομασθῇ *Μέγας Τυμπανιστής*. Β' Ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας τῆς προτάσεως, ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ σου ἀπὸ κοινοῦ νὰ βραβεύσωμεν τὸν *Μικρὸν Τυμπανιστήν*. Γ' Νὰ παρευρεθῇ, καὶ ἂν δὲν θέλῃ, νὰ πρασαχθῇ βιαίως εἰς τὴν Μεγάλην Κυριακήν, διὰ νὰ τὸν γνωρίσωμεν ὅλοι καὶ ὅλαι.»— Ὁ *Πεζοναύτης* μοῦ γράφει: «Ἡ πρότασις τοῦ *Μ. Τυμπανιστοῦ* εἶνε καλλίστη καὶ ἔχουν δίκαιον νὰ γράφουν τόσοι καὶ τόσα ὑπὲρ αὐτῆς. Δὲν πρόκειται νὰ διπλασιασθῇ μόνον ἡ συνδρομή σου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀξία σου καὶ ἡ χρησιμότης σου.»— Μὲ τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμὸν μοῦ ἔγραψαν ἀκόμη: ἡ *Ἀλεξάνδρα Ἀναργ. Σεμεστούλου*, ὁ *Πλ. Δ. Διαμαντόπουλος*, ὁ *Χαράλαμπος Ἀποστολίδης*, ἡ *Φιλομερικανίς*, ὁ *Μισοκακόμορος*, ὁ *Δαδωμένος Ποντικός* κτλ. κτλ.

Ἀλλ' εἶνε πλέον ἡ τελευταία φορά, καθ' ἣν δημοσιεύω ἁπλᾶς γνώμας σας περὶ τῆς προτάσεως τοῦ *Μικροῦ Τυμπανιστοῦ*. Εἶδα ὅτι οἱ περισσότεροι εἶσθε ὑπὲρ αὐτῆς, ἑπομένως ἡ Πρότασις θὰ τεθῇ μετ' ὀλίγον ὑπὸ ἐμπρακτον ψηφοφορίαν. Ὅτε καὶ θὰ ἐκφράσετε τὴν γνώμην σας σημαντικὴν καὶ βαρύνουσαν. . . Μὲ ἄλλους λόγους θἀφήσωμεν πλέον τὰ *λόγια* καὶ θὰ ἔλθωμεν εἰς τὰ *πράγματα*. Ὑπὸ ποίους ὅρους, θὰ ἰδῆτε εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Κυματίζουσα Θάλασσα, πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου καὶ φαντάζομαι τί θὰ εἶνε αἱ ἄλλαι ἀργότερα, ὅταν θὰ μου περιγράφῃς τὰς ἐκδρομάς σου. Εἰς τὸν ταχυδρόμον σὺ πρέπει νὰ εἴπῃς νὰ σαν παραδίδῃ τὸ φύλλον ἐγκαίρως.

Λούσιε, τὸ πρῶτον ἡμοτέλιον τῆς «Ἀπορίας» σου ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὡς ἑξῆς: «Γί' ἀκούστε κ' ἔν' ἀστεῖον· ἔφυγεν ὅμως ἕνα *κ* καὶ μία ἀπόστροφος καὶ τὸ εἶδες ὅπως τὸ εἶδες. Ὡραιοτάτη ἡ ἔμμετρος γνώμη σου· θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ Λεύκωμα, καθὼς καὶ ἡ Πυραμίς. Ἐκ τῶν εἰδῶν τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων προτιμῶ τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὴν στήλην τῶν ἐδικῶν σου. Τὰ «Μικρὰ Ζητήματα» εἶνε διὰ πολὺ μεγαλητέρους ἀναγνώστας.

Ἔκαμες πολὺ καλά, *Κεραυνέ*, νὰ μὴ ἀπογοητευθῇς ἀπὸ τὴν ἀποτυχίαν—Γ' Βραβεῖον! φαντάσου τί ἀποτυχία! . . .—καὶ νὰ μου στεῖλῃς ἀπάντησιν καὶ διὰ τὴν Ζ' Κυριακήν. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἀπογοητεύεται κανείς, καὶ μάλιστα χωρὶς αἰτίαν . . . Περιμένω καὶ τὰς γέας Ἀσκήσεις σου, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ εἶνε ὅσον καὶ αἱ τοῦ *Λουσίου* ὡραῖαι.

Δούρειε Ἵππε, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ.

Ἰδοὺ τί μου γράφει καὶ ὁ *Ἐμπεδοκλῆς* διὰ τὸν «*Πρόαντα τὸν Νικίου*.» «Ἕνας φίλος μου ὁ ὁποῖος τὸν ἀνέγνωσε γαλλιστί, μοῦ εἶπεν ὅτι, ἐνῷ τὸν ἀνεγίνωσκε, πολλάκις τὸ βιβλίον ἔπεσεν ἀπὸ τὰς χεῖράς του, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ καὶ ὁ νοῦς του ἐπλανᾶτο καὶ ὀνειροπόλει ὅτι ἔζη κατὰ τὴν ἔνδοξον ἐκείνην ἐποχήν. . . Μάλιστα μοῦ εἶπεν: Ἐὰν θέλῃς νὰκούσῃς τὸν Δημοσθένην καὶ τὸν Πλάτωνα, ἀνάγνωσε τὸν Πρόαντα!»

Βύγε καὶ εἰς τοὺς ἐν Πειραιεῖ φίλους μου, οἱ ὁποῖοι τὸ ἔδειξαν εἰς τὰς ἐξετάσεις. «Σεῖς προπάντων ο ἱ συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως—τοῖς εἶπεν ὁ διευθυντὴς τοῦ Λυκείου κ. *Ζήσης Ἀγραφιώτης*,—ἐπετύχατε λαμπρὰ, καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἐκανοποιεῖτε τὴν ἀγαπητήν σας». Αὐτὰ μοῦ γράφει ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος*, εἰπὲρ ποτε ὑπερήφανος διότι εἶνε συνδρομητής μαυ.

Ναί, *Πασχαλιά*, εὗρες πραγματικῶς τὸν «Βασιλιὰ τὸν Δράκοντα»· αὐτὸς εἶνε! . . Γαλλικὰ αἰνίγματα δὲν δημοσιεύω. Φίλησέ μου τὸν *Κουταλιανόν*, εἰς τὸν ὁποῖον εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν . . . Μὰ τί Μαγικὴ Εἰκὼν ἔ; Καὶ ποῦ νὰ ἰδῇς κατόπι τὰς ἄλλας.

Ὡραία ἐπίνοια ἡ «Μαγικὴ Νῆσος» *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ*, ἀλλὰ συγχέεις τὰ *συνώνυμα* μὲ τὰ *ἀντίθετα*, δι' αὐτὸ πρέπει νὰ κάμῃς μίαν ἄλλην εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ὑπάρχουν ἢ ὅλῳ συνώνυμα ἢ ὅλῳ ἀντίθετα. Εἶδα τὴν ὡραίαν πρὸς τὸν Βέρν ἐπιστολήν σου. Νὰ ἰδοῦμεν, θὰ σου ἀπαντήσῃ;

Νύμφη τοῦ Αἰγαίου, σὲ συλλυποῦμαι θερμῶς διὰ τὰ ἀλλεπάλληλα αὐτὰ δυστυχήματα. Ναί, ἀγαπητή μου· κ' ἐγὼ ἐλυπήθην τοὺς κακλούς σου θείους καὶ ἂς μὴ τους εἶχα γνωρίσῃ. Περιμένω νὰ μου γράψῃς συχνότερα. Αἱ παραγγελίαι τοῦ ἐξαδέλφου σου ἐξετελέσθησαν.

Καρδερίνα, σὲ συγχαίρω ἀπὸ καρδίας διὰ τὰς τόσας λαμπρὰς ἐπιτυχίας. Εἶνε ἀπερίγραπτος ἡ χαρά μου, διότι θὰ μου γράψῃς συχνὰ τώρα τὰς διακοπάς, καὶ θὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς. Ὡραῖα νύφες τὸν Βασιλιὰ τὸν Δράκοντα.

Πανταχόθεν μοῦ γράφουν ὅτι εἰς τὰς Ἐξετάσεις πρῶτοι ἦλθαν συνδρομηταί μου καὶ εἰς τὰ Γυμνάσια, καὶ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα, καὶ εἰς τὰ Παρθεναγωγεῖα, καὶ εἰς τὸ Ὠδεῖον, καὶ εἰς τὸ Ἀρσάκειον καὶ παντοῦ. Αὐτὸ πολὺ μὲ εὐχαριστεῖ, διότι ἓν ἐκ τῶν δύο ἀποδεικνύει: ἢ ὅτι κατορθόνω νὰ ἐμπνέω εἰς ὅλους τοὺς φίλους μου τὸν πρὸς τὴν μάθησιν ζῆλον, ἢ ὅτι οἱ φίλοι μου εἶνε οἱ νοημονέστεροι τῶν Ἑλληνοπαίδων!

Χρυσορρόα Πακτωλέ, κάλλιστον τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ δεκτόν.

Πολὺ-πολὺ ἐλυπήθην, μαθοῦσα τὸν σκληρὸν θάνατον τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ ἀγαπητοῦ μου φίλου *Γερασίμου Λούζη*, μετὰ μακρὰν καὶ ἐπώδυνον νόσον. Μοῦ τὸν ἀναγγέλλουν διὰ τρυφερωτάτων ἐπιστολῶν ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* καὶ ἡ *Βίγλα*, αἱ ὁποῖαι μ' ἔκαμαν νὰ αἰσθανθῶ ἀκόμη περισσότερον τὴν ἀπώλειαν φίλου καλοῦ, ἀφοσιωμένου καὶ ἀγαπωντός με πολύ. Ἂς εἶνε ἐλαφρὸν τὸ χῶμά του καὶ ὁ Θεὸς ἂς παρηγορήσῃ τοὺς βαρυπενθοῦντας γονεῖς του.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἱππότην Γουλιέλμον* (Λ. Σ.), *Ἐλεύθερον Ἕλληνα* (Ν. Α.), *Ναύαρχον Κουρμπὲ* (Σ. Κ.), *Ἀπότομον Ἀπτὴν* (Μ. Χ. ναί, θέλει πολύ) *Παρασσὸν* (Χ. Χ.) καὶ *Κάλυκα Ρόδου* (Η. Δ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον.)

Ἀδπαθοὶ πληροφορίαι: Ὁ *Χρυσόμαλλος Λέων* συγχαίρει τὴν *Ναυτοπούλαν* διὰ τὸν Ἔπαινον τοῦ Ὀδείου—ἡ *Νηρῄδα* τοῦ *Ἀλφειοῦ* ἀσπάζεται τὸ *Ἰοστεφὲς Ἄστυ*—ὁ *Λυρικὸς Ποιητὴς*, εὐγνωμονῶν τὸν *Ἀλέξ. Μανιᾶν*, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκαμε συνδρομητήν, ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς *Ναυτοπούλας* καὶ τῆς *Μίας Τρελλούλας*—ἡ *Πασχαλιὰ* ζητεῖ ταχυτὰ τοῦ *Μικροῦ Τυμπανιστοῦ*, ὁ δὲ *Ἱππότης τῶν Ἀνέμων* τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του—ὁ *Φιλέλληνα Μικρασιάτης* ἀσπάζεται τὸν *Τρεγγυρεύπουλον* καὶ περιμένει τόνομά του—ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* εὐχαριστεῖ θερμῶς τὸν *Ἕκτορα τὸν Τρῶα* διὰ τὴν φωτογραφίαν πού του ἔστειλε, λυπεῖται δὲ διότι αἱ ἰδικαί του ἔχουν ἐξαντληθῆ, ὥστε δὲν θὰ τοῦ τὴν ἀποδώσῃ πολὺ γρήγορα, ὡς ἐπεθύμει—ἡ *Τσουγγρα* ἀσπάζεται τὴν *Κόρην τοῦ Πηλέως*, πρὸς ἣν θὰ στείλῃ τὸ τετράδιόν της κατὰ τὰς διακοπάς—ὁ *Ἀσπροπόταμίτης* ζητεῖ τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ *Ναρκίσσου*—ὁ *Κιθαρῳδὸς Ἀπόλλων* πληροφορεῖ τὸ *Παλλικάρι τῆς Λαζίας*, ὅτι δὲν ἔλαβεν ἐπιστολήν του—ἡ *Ναυτοπούλα*, ἀπερχομένη ἐξ Ἀθηνῶν, ἀποχαιρετᾷ τοὺς ἐνταῦθα συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίας, ἰδιαιτέρως δὲ τὴν *Καρδερίνα*, *Λίχμάλωτον Χελιδόνα* καὶ *Μαργαριταρένιον Σταυρὸν*—ὁ *Σέργιος Α. Γυαλίστρας* ἀσπάζεται τὴν ἐξαδέλφην του *Οὐρανίαν Σ. Δεσύλλα* καθὼς καὶ τὰ ἀδελφάκια της, τὴν παρακαλεῖ δὲ νὰ τῳ εἰπῇ τὸ ψευδώνυμόν της, διὰ νὰ τῆς εἰπῇ κ' ἐκείνος τὸ ἰδικόν του—Ἡ *Ἶρις* εὐχαριστεῖ θερμῶς πάντας ὅσοι τὴν συνεχάρησαν διὰ τὸ Βραβεῖόν της—τὸ *Ἀττίο Μασσέλλο* χαιρετᾷ τὸν *Μικρὸν Διάβολον* καὶ τὸν ἐρωτᾷ πῶς περνᾷ εἰς τὰ λουτρά—ὁ *Ἀπότομος Βράχος* ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ εἰς ποῖον Σχολεῖον πηγαίνει ὁ *Χαλασμὸς Κόσμου*—ἡ *Φιλόπατρις Ἰάς* ἀσπάζεται τὴν *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας*—τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* συγχαίρει τὸ *Χρυσόφαρο* διὰ τὴν θαυμασίαν του ἐπιστολήν—Αἱ λοιπαὶ πληροφορίαι παραλείπονται ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: Ὁ *Χρυσόμαλλος Λέων* μὲ τὴν *Σουσουράδαν* καὶ τὰς δύο ἀδελφὰς τῆς *Ναυτοπούλας*—ἡ *Χρυσόπτερος Πεταλούδα* μὲ τὴν *Ρωσικὴν Καραμέλαν*, *Ψιτ-Ψίτ*, *Μελαγχολικὸν Ναύτην*, *Μαθήτριαν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Πάντοτε Φαιδράν*—ἡ *Ἰωνικὴ Ἀκτὴ* μὲ τὴν *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας*, *Ποιμενικὴν Φλογέραν*, *Λύραν τοῦ Ἀρίονος* καὶ *Ἥρωα Γαριβάλδην*—ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων* μὲ τὸν *Μικρὸν Τυμπανιστήν*, *Ἶριδα*, *Ἄγρυπνον Φάρον*, *Ἀρτέμιδα Σ. Ἀραβαντινοῦ* καὶ *Γενναίαν Ἑλληνίδα*—ἡ *Πάλλουσα Καρδία* μὲ τὴν *Ρωμηοπούλαν* καὶ *Μακαρωνάδαν*—ὁ *Ἐμπεδοκλῆς* μὲ τὸν *Κόντε Ραπαπάκην*, *Βίγλαν*, *Παραδείσιον Πτηνὸν*

καὶ *Λούσιον*· ὁ *Ἀσπροταμίτης* μὲ τὸν *Ζεβάρ*, *Δημ. Δρίβαρ*, *Ἀειθαλὲς Ρόδον*, *Αἰθέρα* καὶ *Μυστικὴν Φωτήν*· — ὁ *Πλοίαρχος Λὰν Γκὺ* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* καὶ *Χαραυγήν*· — ὁ *Ἱππότης τῶν Ἀνέμων* μὲ τὸν *Ἱππότην τῆς Ὀμίχλης*, *Συριανὸν Ἱππότην* καὶ *Δὶν Κολοκύθαν Πάτερα*· — τὸ *Σκῆπτρον τοῦ Διὸς* μὲ τὸν *Ἄγρυπνον Φάρον*, *Ἐθνικὸν Ἔμπορον*, *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας*, *Ἀρχαίαν Ἑλληνίδα* καὶ *Ἀεροναυτοπούλαν*· — ὁ *Πίτ-Πίτ-Πλοὺμ* μὲ τὸ *Σκῆπτρον τοῦ Διός*, *Ἀρχαίαν Ἑλληνίδα*, *Δέαν*, *Κεραυνοβόλον Δία*, καὶ *Ἀδραν τοῦ Εὐξείνου*· — ὁ *Νέος Ἡρακλῆς* μὲ τὸν *Ζεβάρ*, *Λούσιον*, *Μυλόρδον*, *Μήν τα ρωτᾶς*, *Κάτσε-Βρέστο*, *Πῶς-τα-Περνᾶς*, *Μήν το πῆς σὲ κανένα*, *Ἀεροναυτοπούλαν*, *Δέαν καὶ Φαρέτραν τῆς Ἀρτέμιδος*· — ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὴν *Ὑποβρύχιον Ἀμυναν*, *Σκουλῆκι τῆς Γῆς* καὶ *Ταπεινὸν Ἴον*· — ὁ *Δημ. Δρίβας* μὲ τὸν *Μικρὸν Διάβολον* καὶ *Ναυτοπούλαν*· — ὁ *Λαδωμένος Ποντικὸς* μὲ τὸν *Μικρὸν Τυμπανιστὴν*, *Σουσουράδαν*, *Καρδερίναν*, *Ἰωάννην Γ. Μπούμπουλην* καὶ *Πάντοτε Φαιδράν*· — ἡ *Ἰάνα* μὲ τὸ *Φρουτὲρ τῆς Ἐποχῆς* καὶ *Μαρίαν Ραΐση*· — ὁ *Μικρὸς Ἀστρονόμος* μὲ τὸν *Τζί-Τζί-Μπούμ-Μπούμ* — ὁ *Πρόας* ὁ *Νικίου* μὲ τὸν *Τσὶν-Τσόν*· — ἡ *Ξενητευμένη Συριανὴ* μὲ τὸ *Κουκουνάρι καὶ Φιστίκι*· — ὁ *Μπὰμ Μπούμ* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ *Φωναχλᾶν*.

Παρακαλεῖται ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Ροδίζουσα Φύσις* συνδρομήτρια νὰ δηλώσῃ τὴν διεύθυνσίν της, διὰ νὰ λάβῃ ἓν τετράδιον Μ. Μυστικῶν, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ μένει εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, ἐξ ἀγνοίας τοῦ ὀνόματός της (διότι ἐχάθη ἀπὸ τὸ Λεξικὸν τῶν Ψευδωνύμων τὸ ὄνομά της, καὶ δὲν ἐνθυμοῦμαι ποία εἶνε·) — Ἐπίσης καὶ ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἐθνικὸν Λύκειον» παρακαλεῖται νὰ στείλῃ τὴν διεύθυνσίν του, διότι τὸ ἐπώνυμόν του ἔχουν καὶ ἄλλοι συνδρομηταί μου ἐν Ἀθήναις, καὶ δὲν γνωρίζω ποῦ νὰ στείλω μερικὰ τετράδιά του

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Λευκὴν Πόλιν* (καλῶς ἦλθες!) *Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸν προβιβασμόν σου·) *Ταραγραίαν Κόρην* (μὴν ἀνησυχῇς· θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει καὶ αἱ δύο·) *Ἀναστασίαν Ι. Ἰσηγόνη* (ἔστειλα·) *Φράγκαν Μ. Πασχάλη* (ἔστειλα·) *Ναϊάδα* (ἀφ' οὗ σκεφθῇς καλά, μοῦ στέλλεις τὴν γνώμην σου· δὲν εἶνε βία·) *Εὐγενίαν Μεϊνδαροπούλου*, *Ἰωνικὴν Ἀκτὴν* (καὶ τοῦ Μικροῦ Γυμνασιστοῦ τὸ τετράδιον τὸ ἔστειλες χωρὶς γραμματόσημον. Πῶς νὰ τὸ στείλω;) *Βασιλέα τῶν Ἀνθῶν*, *Πάλλουσαν Καρδίαν*, *Πέτρον Καρδοῦον*, *Μαριάνθην Μαυρομάτη*, *Δεινοθάλασσαν τοῦ Μεσολογγίου*, *Ψάλλοντα Ρύακα* (τὸ λάθος εἶνε δι' ὅλους· δὲν χάνεις τίποτε!) *Πλοίαρχον Λὰν Γκὺ* (τὸν εἶδες τῷ ὄντι ὁλόκληρον τὸν «*Βασιλιᾶ* τὸν *Δράκοντα*» ἢ μόνον τὸ στέμμα του;) *Ἱππότην τῶν Ἀνέμων* (τὰ τετράδιά σου ἐστάλησαν· ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν·) *Νέρωνα Μπουφίδην*, *Ἀρχαίαν Ἑλληνίδα* (ἔστειλα·) *Ἑωθινὸν Ἄστρον*, *Φιλέλληνα Μικρασιάτην* (αἱ ὀρθαὶ σου λύσεις ἦσαν ἀκριβῶς 134. Ὁ μεταφραστὴς τοῦ διηγήματος ἐκείνου δὲν ἦτο ὁ Διευθυντής μου, ἀλλ' ἄλλος φέρων τὸ αὐτὸ ὀνοματεπώνυμον·) *Πὶτ-Πὶτ-Πλοὺμ* (ἔστειλα·) *Σκῆπτρον τοῦ Διὸς* (Διαγωνισμὸς Διηγήματος· θὰ προκηρυχθῇ διὰ τὰς Διακοπάς, ὅτε ἔχουν καιρὸν ὅλοι·) *Ἀδραν τοῦ Εὐξείνου* (ἐλήφθη ἐγκαίρως·) *Ἀειθαλὲς Ρόδον*, *Μισοκακόμορφον* (εὔχομαι νὰ ἰδρυθῇ καὶ νὰ προοδεύσῃ τοιοῦτος Πειραϊκὸς Σύλλογος·) *Ἐσμεράλδαν* (χαίρω ποῦ συμφωνεῖς τόσον μὲ τὸ *Χρυσόψαρο*·) *Ἀπότομον Βράχον* (στεῖλε μου τὴν Γνώμην σου· αὐτὰ θὰ ὁριοθοῦν κατόπι·) *Ἐαρινὴν Πρωΐαν*, *Δημ. Δρίβαρ* (ὁ κ. Χατζιδάκης σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις· τὸν Δράκοντα ὅμως δὲν τὸν ἠξέρες!) *Λαδωμένον Ποντικὸν* (ποῖα εἶνε τὰ «τοιαῦτα» μυθιστορήματα, πρὸς τὰ ὁποῖα αἰσθάνεσαι ἀπέχθειαν; ἐξήγησέ μου το, σὲ παρακαλῶ·) *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας*, *Φιλοπάτριδα Ἰάδα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν Γνώμην καὶ σε συγχαίρω διὰ τὸν βαθμόν·) *Μικρὸν Τυμπανιστὴν* (ναί, καλὰ λέγεις· ἡ θέλησις εἶνε θέλησις, ὥστε περιμένω·) *Φίλαρθον* (δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι, ἂν ἐπιμείνῃς, θὰ εὕρῃς καὶ σὺ νέον εἶδος Πνευμ. Ἀσκήσεως· πῶς σοῦ φαίνεται ἡ σημερινὴ τοῦ *Χαλασμοῦ Κόσμου*;) *Σκανδαλιάρην*, *Τρεχαγυρευοπούλαν* (τὰ περιμένω ὅλα· ἴδε καὶ τὴν πρὸς τὸν *Φίλαρθον* ἀπάντησιν·) *Πεηνὸν τῆς Ἐρήμου* (εὔχομαι νὰ σου περάσουν ἐντελῶς οἱ πόνοι, καὶ νὰ μὴ ὑποφέρῃς τόσον, διὰ νὰ μὴ λυποῦμαι κ' ἐγὼ μὲ τὰς τόσον μελαγχολικὰς ἐπιστολάς σου. Προπάντων νὰ μὴν ἀπελπίζεσαι· ὅλα περνοῦν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον!) *Ἰάναν* (ἡ ἑορτὴ θὰ γίνῃ τὸν χειμῶνα, ὥστε ἐδῶ θὰ εἶσαι·) *Σπασμένον Φεγγίτην* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Ρωσσικὴν Καραμέλλαν* (ἐν τούτοις ἠμποροῦσες νὰ ἐκλέξῃς ἓν *σφάλμα* καὶ νὰ το στείλῃς·) *Τσαλαπετεινὸν* (ἠξεύρεις γερμανικὰ καὶ δὲν ἔλαβες μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν; τί κρίμα!) *Ἀτταβίριον Ῥόδου* (ἔγινε καλὰ τὸ χέρι;) *Αἰγυπτιακὴν Πυραμίδα* (σὲ συγχαίρω·) *Κάρμεν Σόλβαν* (ἡ ὁποία ἀγαπᾷ νὰ παρευρίσκεται εἰς ἐξετάσεις, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ δίδῃ·) *Ξενητευμένην Συριανήν*, (πολὺ ἐχάρην ποῦ ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν·) *Θυμάρι τοῦ Καραμπαμπᾶ* (σοῦ ἔστειλα τὸν «Τάφον» τοῦ Παλαμᾶ·) *Ἀκρίταν*, *Ποντικὸν*, *Μπὰμ-Μπούμ*, *Βίγλαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *21 Ἰουνίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ *προσεχές*.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 9 Αὐγούστου

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φυλλάδιον, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

340. Λεξιγρίφος.

Ἐὰν εἰς μίαν κλητικὴν
ὀνόματος οὐσιαστικοῦ
κολλήσῃς μίαν μετοχήν,
Θὰ σχηματίσῃς τόνομα
ἀρχαιοτάτου ἰατροῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέττιγος τῆς Ἀχαΐας

341. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι νῆσος τῆς Ἑλλάδος·
Πλὴν τὴν κεφαλὴν ἀνίσως
Καὶ τὸν τράχηλον μοῦ κόψῃς,
Ἄλλη πάλιν εἶμαι νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθοῦς τῆς Ἀνατολῆς

342. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε Ἄλφα, βάλε Ἰῶτα,
Καὶ χωρὶς πολὺν ἰδρῶτα,
Κάτοικος μεγάλης χώρας
Εἰς τὸ σῶμά σου φυτρόνει
Κ' ὁλόενα μεγαλόνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τραμάρα

343. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Κόκκινος Φράγκος ἔρχεται μὲ τὴ χρυσῆ καμπάνα,
Καὶ τὴν καμπάνα του χτυπᾷ καὶ τοὺς νεκροὺς [σηκάνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπροταμίτου

344. Πυραμίς.

Νάντικαταχαθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω τὸ τόνομα ἀρχαίου βασιλέως. Αἱ στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ σταυροῦ, θὰ ποτελέσουν τόνομα πόλεως, αἱ ὑπεράνω αὐτῶν τόνομα πόλεως ἀρχαίας, αἱ ὑπεράνω αὐτῶν τόνομα πλοίου, αἱ ὑπεράνω αὐτῶν εἶδος πλοίου, καὶ αἱ τελευταῖαι τόνομα πτηνοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας

345—349. Ἐπανόρθωσις Λέξεων.

Ἀνάγνωσε καλῶς τὰς κατωτέρω ἀκαταλήπτους λέξεις:

1, *Ραδινόσα*, 2, *Δόλυσμορ*. 3, *Λυποσίθα*. 4, *Ρεχάσυτος*. 5, *Αἰσπυλο*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμαρτωλοῦ Ἕλληνος

350.—353. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων.

1.—Ὀπώρας ἐν ὥρᾳ χειμῶνος παρατηρῶ σπανίως.

2.—Αἱ καθιζήσεις τοῦ ἐδάφους ἀποτελέσματά εἰσι δονήσεων σεισμοῦ.

3.—Ὁ Ἰησοῦς ἀνυμνεῖται ὑπὸ νηπίων καὶ θηλαζόντων.

4.—Τίς ἄλλος μέγας ἥρως, εἰμὴ Κυναίγειρος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυρικοῦ Ποιητοῦ

354. Κρυπτογραφικόν.

12345671896	=Τύραννος
218856	=Ζῶον
32856	=Ποταμός
43236	=Πόλις
5663	=Ὄρος
643492	=Μέτρον βάρους
71256	=Ὥρα
89656	=Μέρος γῆς
923	=Θεά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόρας τοῦ Φαλήρου

355. Ἐρώτησις.

Τί πρᾶγμα δύναται νὰ ἐξαγριώσῃ ὀσφαλῶς καὶ ἕνα ἄγιον;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλανῆς τοῦ Λιμένος

356. Μεσοστοιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι γνωμικόν.

1, Φυτόν. 2, Νῆσος. 3, Ἀγγεῖον. 4, Βασιλεύς. 5, Γεωμετρικὸν σχῆμα. 6, Ποταμός. 7, Ἐπίρρημα τόπου. 8, Φυτόν. 9, Στρατηγός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πίτκαι

357. Ἀκροστοιχὶς μετὰ φωνηεντολείπου.

Ἐκ τῶν ἀρχικῶν τῶν ζητουμένων λέξεων νὰ ποτελεσθῇ γνωμικόν, ἀλλὰ *φωνηεντόλειπον*, ἤτοι μόνον μὲ τὰ σύμφωνά του κατὰ σειράν. Τὸ γνωμικὸν τοῦτο πρέπει εἶτα νὰ συμπληρωθῇ, διὰ τῆς εὑρέσεως καὶ τῶν φωνηέντων.

1, Ὄρος. 2, Ἀμφίδιον. 3, Προφήτης. 4, Αὐτοκράτωρ. 5, Ἀρχαία Ἀκρόπολις. 6, Μέγας λαμπτήρ. 7, Ἄγριον ζῶον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου

358. Ἐλλιποδύμφωνον.

ου-ει-ευεαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλαθοῦς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 2 Μαΐου ἔτους

221. Διάβολος (διά, Βόλος). — **222.** Χρῖσμα, πρῖσμα.—**223** Ἡ Ἠχώ.

224.

ΚΥΡΟΣ	
Ω	Υ
Ν	Ρ
Ο	Ι
ΣΑΡΔΗΝΙΑ	

225 - 229. Γενομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν γραμμάτων ΠΤ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: πατρίς, κύπτω, πίνυξ, κτύπος, ἄπτος —**230.** ΔΑΜΑΣΚΟΣ (1, Ρόδος. 2, Μαδαγασκάρη. 3, ΚριΜαία. 4, ἀγΑπη. 5, ΜεσΣήνη. 6, μολυβδοΚόνδυλον. 7, Ἰόν. 8. κριΣτερά).—**231.** Ἡ λύσις εἶνε: ἀκυρωθεῖς —**232.** Δὶς ἑξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ. — **233.** Ὅπως στρώσῃς θὰ πλαγιάσῃς. — **234.** Διαίρει καὶ βασίλευε.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1898